

บทที่ 57

โฉมหน้าที่แท้จริงของนายเหนือหัว

"โกหก! ท่านโกหกซ้ำ!"

ลีโอลาตะโกนอย่างเคืองแค้น ทว่านายเหนือหัวเพียงแค่มองเขาด้วย
แววตาเหยียดหยาม สีหน้าเต็มไปด้วยความรำคาญ

คำถามมากมายที่ก่อนหน้านี้พยายามกดเอาไว้พากันผุดขึ้นมาในหัว
ลีโอลาล้วงมือเข้าไปในอกเสื้ออย่างไม่รู้ตัว แล้วกุมกำจดหมายที่แอนเซล
ทิ้งไว้ให้แน่น ตอนถูกนายเหนือหัวซ้อมจนกระอักเลือดบาดเจ็บสาหัสเขายัง
ไม่เจ็บปวดเท่าตอนนี้เลย

แอนเซล ผู้ที่คอยเป็นกำลังใจให้เขามาตลอด คอยมาปรากฏตัวต่อหน้า
เขา คอยอยู่เป็นเพื่อนเขา และเพียรพยายามให้เขาไปหาเธอ ทั้งหมดนี้เป็น
เพียงเพราะเขาคือโอรสแห่งราชามังกรอย่างนั้นหรือ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่แอนเซลทำก็เพื่อดึงเขาออกจากองค์กรแล้วส่งเขา
กลับไปยังโลกเดิมชั้นหรือ

ลีโอลายิ่งคิดก็ยิ่งจมดิ่งลงสู่ความดำมืด รอยยิ้มของแอนเซลในหัวเขา
ค่อยๆ ปรากฏรอยแตกร้าว ขณะเดียวกันโลกแห่งศรัทธาทั้งหมดของเขาก็กำลัง
ปริแยกแตกสลายตามไปด้วย...

10 Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

เห็นลีโอลาท่าจะทำจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ ไคซ์กลับเผยสีหน้าเยือกเย็นออกมา ถามนายเหนือหัวอย่างไม่สะทกสะท้านว่า "เจ้าเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาพูดว่าแอนเซลเป็นตัวปลอม"

ถามจบปั๊บนายเหนือหัวก็หายตัวไปทันที จากนั้นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าไคซ์อีกครั้งในเวลาชั่วพริบตา หน้าของเขาอยู่ห่างจากไคซ์ไม่ถึงสิบเซนติเมตร ดวงตาสีน้ำเงินเข้มที่ขยายใหญ่ขึ้นจับปล้นทำเอาไคซ์สะดุ้งโหยง

นายเหนือหัวพูดด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกว่า "อย่าคิดว่าเจ้ามีคุณสมบัติพอจะมาคาดคั้นข้านะ ในสายตาข้า เจ้ามันไร้ค่าเสียยิ่งกว่าอามชะเอมอีก!"

ไคซ์ยืนดิ่งนั้นไคซ์ก็สลดลง เขาเข้าใจดีว่าสิ่งที่นายเหนือหัวพูดเป็นความจริง ขนาดคนที่สามารถสู้กับบุคคลระดับ X ได้อย่างลีโอลายังโดนนายเหนือหัวซ้อมเล่นเพื่อความบันเทิง ถ้านายเหนือหัวคิดฆ่าเขาแค่กะพริบตาเขาก็ตายแล้ว

"แต่เจ้าเล่นนิทานได้ไม่เลว แล้วแต่ไหนแต่ไรมาข้าก็ไม่พูดโกหก เมื่อรับปากแล้วว่าจะแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กับเจ้า ข้าก็จะไม่คืนคำ"

ร่างของนายเหนือหัวโหวดกลับไปที่เดิมอีกครั้ง แรงแบบคืบคั้นด้วยความหวาดกลัวที่ไคซ์รู้สึกได้เลยลดลงตามระยะห่างที่เพิ่มขึ้น เขาจึงสามารถกลับมาพูดแบบไม่รู้จักตายอีกครั้งว่า "แล้วยังไม่รีบตอบคำถามข้าอีก ต่อให้ต้องตายก็ให้ข้าได้เป็นผีรัฐอิโคโนอิเหน่นหน่อยได้!"

หลังจากหัวเราะอยู่พักใหญ่ นายเหนือหัวก็พูดอย่างยโสโอหังว่า "ข้าคือโคลอส!"

โคลอส!

สองพยางค์นี้ประหนึ่งสายฟ้าฟาดเปรี้ยงเข้าใส่ไคซ์ เขาที่ปกตปากปจือชะจนใครได้ยินเป็นต้องอยากกระแทบตอนนี้ถึงกับพ่นอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่อ้าปากค้างมองคนที่ทำทางเหมือนลูกเศรษฐีเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อตรงหน้าแบบเซอสนิท...นี่หรือคือราชาปีศาจโคลอสที่ทำให้ผู้คนแค้ได้ยินเสียงลมพัดก็ยิ่งวิตกรจริตด้วยความกลัว แม้เวลาผ่านไปหลายร้อยปีนามอันน่าเกรงขามก็ยังไม่ลบเลือน

ที่บังเอิญก็คือเขายังเป็นบรรพบุรุษของโค้ชซะด้วย
เห็นท่าอ้าปากหวอตะลึงค้างของโค้ชแล้วนายเหนือหัว...ที่ตอนนั้นควร
จะเรียกว่าโคลอสส์สะใจเต็มที เห็นได้ชัดว่าแม้แต่ตนเองจะจากโลกไหนดมา
หลายร้อยปีแล้ว แต่ชื่อเสียงอันโด่งดังก็ยังน่าเกรงขามไม่เปลี่ยนแปลง

"จะ...เจ้าคือโคลอส?"

โค้ชเหวออยู่นานจนในที่สุดก็พูดตะกุกตะกักออกมา ทว่าสีหน้ายังคง
พิกลอย่างแรง มันไม่ใช่ความกลัวและไม่ใช่ความเลื่อมใส

เมื่อเห็นสีหน้าพิลึกนี้โคลอสก็แปลกใจ ประกาศอีกรอบว่า "ใช่แล้ว
ข้านี้แหละโคลอส"

หลังจากได้คำตอบสีหน้าของโค้ชก็พิลึกกว่าเดิม เขาคิดในใจว่านั่น
เจ้าหมอนี้ก็ต้องเป็นอะไรจำพวกปู่ทวดหรือตาทวดของเขาแน่สิ มองดูใบหน้า
อายุไม่น่าเกินสามสิบของโคลอสแล้วสีหน้าโค้ชก็น่าขำเป็นที่สุด จะให้เขาเรียก
คุณชายเจ้าสำราญนี้ว่า...ทวด?

"ทำหน้าที่พิลึกอะไรเนี่ย เจ้ากำลังคิดอะไรอยู่ ถ้ายังไม่พูดอีกข้าจะเจียน
เจ้าล่ะนะ!"

โคลอสเห็นสีหน้าโค้ชแล้วยิ่งไม่ปลื้ม ไม่ว่าเป็นคนของโลกไหนเมื่อได้
เห็นเขามีหรือจะไม่ทำหน้าที่หวาดกลัวตื่นตระหนก แต่เจ้าหนูนี้กลับต่อปาก
ต่อคำครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้อะไรได้ยินชื่อเสียงอันโด่งดังของเขาแล้วยังมา
ทำสีหน้าพิลึกพิลั่นอย่างมูมปากกระตุกไม่หยุดนี้อีก เห็นแล้วชวนให้ไม่สบ
อารมณ์เอาซะเลย!

เจียนเขางั้นหรือ ลูกตาของโค้ชเบิกกว้าง สีหน้าแปรเปลี่ยน ร้อง
ลั่นว่า "ท่านทวด! โค้ชคิดถึงท่านทวดจังเลยคร้าบ!" โค้ชพูดพลางถลา
เข้าหาโคลอส

"อะไรนะ!"

โคลอสหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้ มีคนหน้าหนาตราช่างขนาดเทียว
เรียกชาวบ้านเป็นทวดเพื่อรักษาชีวิตด้วยเหอเนี่ย โคลอสรับมือกับท่าถลา
เข้าซบของโค้ชด้วยการยื่นขาออกไปยันเข้ากลางหน้าโค้ชอย่างแม่นยำตรงจุด

12 Kill No More พันธสัญญา ล่า สังหาร 5

ทำเอาเสียงออดอ้อนของโคซึกกลายเป็นเสียงโอดครวญในทันควัน โคซึกุมหน้า
ก้มเลือกไล่ไปตามพื้นไม่หยุด

โคลอสแค้นเสียงเย็นชา พูดอย่างดูแคลนว่า "ไอ้หน้าด้านเอ๊ย"

โคซึกวิ่งไปวิ่งมาอยู่พักใหญ่กว่าจะลุกขึ้นมาได้ บนหน้ายังมีรอยบาทา
ประทับอยู่อย่างชัดเจน เขาพูดอย่างน้อยใจซะเหลือเกินว่า "ข้าเป็นเชื้อสาย
ของท่านจริงๆ นะครับ ชื่อเต็มๆ ของข้าคือโคโคโลส"

"ไอ้ทูด!" โคลอสมีหรือจะเชื่อเจ้าเด็กที่ชอบพูดจาไร้สาระเป็นคั่งเป็น
แควตตรงหน้า เขาย่อมต้องคิดว่าโคซึกกลัวตายก็เลยชี้ชี้ขี้ขี้หน้าบ้านเป็นทวด
เอาดีอ้อ

ทีนี้โคซึกเลยได้กระอักกระอ่วนเข้าจริงๆ ถึงแม้ปกติเขาจะโกหกเป็นกิจ
ไ้อเรื่องชี้ชี้ขี้หน้าบ้านชาวช่องเป็นปีบ้านาก็เคยทำมาไม่น้อย แต่
คราวนี้เขาพูดจริงนี่หว่า! ทว่าเห็นได้ชัดว่าถูกมองเป็นคำโกหกไปแล้ว

โคซึกถลอกลูกตา ยิ้มออกมาแล้วหยิบปืนกระบอกโตยื่นให้โคลอสดู
"ทวดครับ คุณนี้ไม่ใช่ของของทวดเหวอครับ ตรงใต้ด้ามปืนยังมีลายเซ็นที่
ท่านทวดส่งเดชไว้ด้วยนะ"

โคลอสโบกมืออย่างรำคาญพร้อมพูดว่า "แล้วไง ของที่ข้าทิ้งเอาไว้หน่อย
ซะเมื่อไหร่เล่า..." แต่เขายังพูดไม่ทันจบก็ขมวดคิ้ว ถามอย่างสงสัยเล็กๆ ว่า
"เจ้ารู้ได้ไฉนว่านั่นคือลายเซ็นข้า"

ต้องบอกก่อนว่าลายมือของโคลอสนั้นไม่ใช่อะไรที่มนุษย์ปกติจะเข้าใจ
ได้ มองแวบแรกไม่ต่างอะไรกับอักษรที่พวกมือบอนมาขีดเขียนมั่วๆ เลย แต่
ถ้ามองต่อให้ละเอียดจะพบว่าอักษรที่พวกมือบอนขีดมั่วๆ ใว้ยังดูสบายตา
กว่าลายมือเขาตั้งเยอะ!

ในอดีตลูกศิษย์ของโคลอสมีไม่น้อย แต่ที่นับว่าร้ายกาจจริงๆ กลับมี
แค่ไม่กี่หนอ เหตุผลหลักข้อใหญ่ที่ทำให้เป็นเช่นนั้นก็คือโคลอสชอบปรับศิษย์
แต่ดันไม่มีความอดทนที่จะมานั่งสอนลูกศิษย์อย่างจริงๆ จังๆ เขามักจะ
แค่แนะนำนิดหน่อย โยนตำราเวทมนตร์ให้อีกหนึ่งเล่ม จากนั้นก็สะบัดก้น
จากไป

ถ้าลายมือโคลอสติกว่านี้หนอยก็คงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร พอমনะอาศัยแค่ตำราจากประสบการณ์ที่คนรุ่นก่อนเขียนไว้แล้วคลำทางต่อด้วยตัวเอง ยิ่งงี้ก็ต้องเจอหนทางบ้างแหละ เพียงแต่ว่าลายมือโคลอสไม่ใช่อะไรที่มนุษย์ทั่วไปจะอ่านรู้เรื่องได้จริงๆ แล้วเขาก็ดันไม่ชอบให้ใครมาบอกว่าลายมือเขาห่วยแตกซะด้วย ดังนั้นจึงไม่มีใครกล้าพูดว่าอ่านไม่ออก

นอกจากนี้โคลอสก็มักไปมาไร้ร่องรอย ต่อให้มีใครเกิดใจกล้าอยากถามว่าในตำราเขาเขียนว่าอะไรกันแน่ก็หาที่อยู่เขาไม่ค่อยเจออยู่ดี

โคซึเกาหัว จะให้อธิบายว่ายังไงดีละ ถึงลายมือจะหวัดอย่างไร้แรง แต่เขาอ่านออกนี่นา...พูดให้ชัดหนอยก็คือลายมือเขาเองก็ซุยจนน่าตระหนกเหมือนกัน ซุยถึงขั้นพอฟัดพอเหวี่ยงกับโคลอสเลยทีเดียว แถมลายเส้นยังแอบใกล้เคียงกับโคลอสอีกด้วย...ดังนั้นมันก็เหมือนกับอ่านลายมือของตัวเองนั่นแหละ ให้หวัดกว่านี้ยิ่งงี้ก็อ่านออก!

ในสถานการณ์ที่สายตาวาตระแวงของโคลอสเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ แคมพลิงยูทึในมือซ้ายและพลังเวทในมือขวายังปะทุออกมา โคซึจึงได้แต่อธิบายไปตามจริงว่า "ตอนแรกก็สงสัยนิดหนอยว่าใช่คำว่าโคลอสรีเปลา แต่ซ้าก็อาศัยปีนกระบอกนี้หาฐานลับของท่านจนเจอ แคมยังเจอสมุดบันทึกเรื่องเวทมนตร์อีกเป็นกอง เลยมั่นใจเต็มที่ว่านั่นเป็นชื่อของท่าน"

"ฐานลับของซ้า?"

โคลอสเผยสีหน้าประหลาดใจออกมา ถ้าเขาจำไม่ผิดละก็ ฐานลับที่ว่าอยู่ในมิติพิเศษที่มีกำแพงเวทอันแข็งแกร่งป้องกันอยู่ มีเพียงตัวเขาเอง... หรือผู้ที่มีสายเลือดของเขาถึงจะเข้าไปได้

คิดถึงตรงนี้โคลอสก็อดประเมินดูโคซึไม่ได้ ถ้าไม่นับดวงตาสีฟ้าคู่นั้นและท่าทางเกรเล็กน้อยแล้วละก็ ผมสีเขียวนั้น...เหมือนกับลูกสาวคนโตของเขาไม่มีผิด!

เมื่อนึกถึงลูกสาว แม้เป็นโคลอสที่ทำอะไรบ้ารระห่ำตามอำเภอใจก็ยังคงรู้สึกผิดเล็กๆ ไม่ได้ เหมือนว่าตั้งแต่ลูกสาวอายุสิบห้าเขาก็ไม่ได้เห็น

14 Kill No More พันธสัญญา ล่า สังหาร 5

เด็กผู้หญิงคนนั้นอีกเลย เพราะเหตุนี้เมื่อตัวเองมีลูกสาวคนเล็กหรือก็คือ ยายเซียแล้วจึงโอ้เธอเป็นพิเศษราวกับได้เอาความรักส่วนของลูกสาวคนโตใส่ ลงไปด้วย

หรือว่าไอ้เด็กเสเพลท่าทางอันธพาลตรงหน้านี้เป็นเชื้อสายของเขาจริง? สิหน้าโคลอสย่าแย่งกันที

ไอ้คนเหี้ยมแหยะถึงขีดสุดแถมยังพูดจาไร้สาระตลอดเวลาเนี่ยนะ เขาไม่เดาอะไรให้มากความ แค่ว่ามือโคชี่มากริดเป็นผลโดยไม่สนว่า ฝ่ายนั้นจะตกใจจนร้องโหวกเหวกโวยวายแค่ไหน จากนั้นหยิบหยกประจำตัว มาจากเอวแล้วบังคับให้โคชี่กำมันไว้ในมือ

"จะทำอะไรเนี่ย" โคชี่พวajanร้องไม่หยุด

โคลอสพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ปล่อยมือโคชี่ พูดด้วยสิหน้า ไร้ความรู้สึกว่า "ถ้าเจ้ากับข้าไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกัน เจ้าจะถูก เวทมนตร์บนหยกระเบิดตาย"

เมื่อได้ยินคำอธิบายจากโคลอส โคชี่ก็มองมือตัวเองอ้าปากหวอ ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองเพิ่งไปเดินอยู่แถวประตูนรกมารอบหนึ่ง!

โคชี่กลืนน้ำลายเอือก แม้จะขวัญผวาแต่ยังงะเซเขาก็ยังไม่ตาย แถม ยังได้พิสูจน์แล้วด้วยว่าตัวเองคือสายเลือดของโคลอสจริง! รอยยิ้มหาเรื่อง จึงโผล่ขึ้นบนหน้าของเขาทันที "เหอๆ ในที่สุดท่านก็รู้แล้วใช่ไหมละว่าข้า เป็นทายาทของท่านจริง" ขณะพูดโคชี่ก็นั่งแปะลงบนเก้าอี้ ท่าทางไม่เห็น โคลอสอยู่ในสายตาแม้แต่น้อย

มุมปากโคลอสกระตุกนิดหน่อย ไอ้เด็กบ้านี้...เจ้าคนไร้ความสามารถ ซี้ไม้ พูดจาเหลวไหลไร้สาระนี่เป็นทายาทของเขา โคลอสกระดิกนิ้วหนึ่งทีแล้ว แก้อไม้ที่โคชี่นั่งอยู่ก็กลายเป็นเศษผงไปในพริบตา ส่วนโคชี่ก็ร่วงก้นกระแทก พื้น ร้องครวญครางหน้าเบะปากเบ้ "อือๆๆ! ก้นแตกหมดแล้ว!"

"หุบปาก!" เห็นสารรูปทุเรศทุรังของโคชี่แล้วโคลอสก็ตวาดหน้าเข้ม ด้วยความโกรธ

แต่ก่อนที่โคลอสจะตวาด โคชี่ก็หุบปากไปแล้วเพราะเขาแอบเหลือบ

มองลีโอลาแวบหนึ่งแล้วก็ถูกพฤติกรรมของอีกฝ่ายทำจนอึ้ง ได้แต่มองการกระทำของเขาอย่างตกตะลึง...สีหน้าของลีโอลาไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ แถมยังใช้ขาเตะเยียนเตี้ยที่นอนสลบอยู่บนพื้นอีกด้วย

โคซึไม่คุ้นเคยกับสภาพนี้ของลีโอลาเอาซะเลย ถึงแม้เดิมทีลีโอลาจะไม่ค่อยแสดงสีหน้าอะไร แต่ตอนนี้กลับ...เป็นเหมือนหุ่นไม้ที่ไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง ดวงตาสีเงินดูราวกับเหล็กกล้าสีเทา แถมยังถึงขั้นใช้ขาเตะผู้หญิงด้วย?

"โอ้ย..."

เยียนเตี้ยที่อยู่บนพื้นส่งเสียงร้อง จากนั้นก็ตะเกียกตะกายยันตัวขึ้นเมื่อเงยหน้าก็ปะทะเข้ากับดวงตาไร้ความรู้สึกคู่นั้นของลีโอลาเข้าพอดี เธอตัวแข็งทื่อไปในทันที ถามด้วยความหวาดกลัวว่า "จะ...เจ้าเป็นอะไรไป"

"ข้าจะไปหาแอนเซล"

ลีโอลาตอบไม่ตรงคำถาม แต่เยียนเตี้ยรู้นิสัยเขาดี เธอรู้ดีว่าการเปลี่ยนแปลงของเขาต้องเกี่ยวข้องกับแอนเซลอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของเธอก็คือการตามหาแอนเซลอยู่แล้ว เธอจึงไม่ได้พูดอะไรมากพอตะกายลุกขึ้นได้ก็ถามอย่างเอือมเอ็นว่า "จะไปหาที่ไหน"

ลีโอลายังคงไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ แต่ในใจมีภาพของห้องฟ้าที่มีดาวพร่างพราวและทิวไม้ที่ประดับด้วยใบทรงกลม...

ทันใดนั้นสร้อยไม้กางเขนมังกรก็ส่องประกายอบอุ่นออกมาราวกับต้องการปลอบประโลมเจ้าของแผ่นอก แต่ว่าลีโอลากลับรู้สึกราวกับถูกเปลวเพลิงลวก เขากระซากร้อยออก ดวงตาสีเงินที่ไร้ซึ่งความรู้สึกมองไปที่สร้อยแวบหนึ่ง แล้วประกายแสงบนสร้อยก็ค่อยๆ อ่อนลง คืนสภาพเป็นก้อนโลหะอันเย็นเยียบดังเดิมในเวลาอันรวดเร็ว

ลีโอลาโยนสร้อยให้เยียนเตี้ยอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็หันกายออกจากประตูออกไป ไม่สนใจแม้แต่เบ็บสีลงที่ตึงขาทางเกงเขาไว้สุดชีวิต

เบ็บสีลงตึงปะป๊าไว้ไม่อยู่ หลังจากไซเซออยู่ครู่หนึ่งก็วิ่งกลับมาหาโคซึ ดึงเสื้อโคซึพลงชี้ไปทางลีโอลาอย่างเอาเป็นเอาตาย

16 Kill No More พิณสัญญา ล้ำ สังกาส 5

โคชสีหน้าเปลี่ยน ตะโกนลั่นว่า "ลีโอลา! นายจะไปไหนนะ!"

ลีโอลาตอบโดยไม่หันหน้ามามองว่า "หาแอนเซล"

ขณะที่พูดเขาไม่ได้ชะงักฝีเท้าลงเลย พอก้าวข้ามประตูใหญ่ได้ก็เดินต่อไปด้านนอก เย็นแต่เย็นเห็นดังนั้นจึงรีบตามไปอย่างร้อนรน

โคชคิดว่าเบ๊บสลิงไว้ คิดจะตามไปเช่นกันโดยกะจะมองข้ามคนบางคนซะ...

"หยุดก่อน"

เสียงตายที่คนบางคนไม่เคยชินกับการโตนมองข้าม โคลอสตะโกนอย่างเกียจคร้าน โคชที่เดิมทีเดินไปถึงประตูใหญ่แล้วจำต้องหยุดลง กับเรื่องที่ว่าโคลอสจะยังมือไว้ไม่ตรีเพราะเห็นโคชเป็นทายาทของเขาหรือเปล่านั้น... โคชไม่มั่นใจเลยสักกระดิด!

เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองต้องมาตายด้วยน้ำมือของดาทวด แม้โคชจะหน้าเคร่าแต่ก็ยังคงหันกลับมา

"ท่านทวดครับ ท่านไม่คิดจะรังสีโอลาไว้หน่อยระะ เขาจะไปไกลแล้วนะนั่น!"

เมื่อโคลอสได้ยินโคชพูดเช่นนั้นก็ทอดแวตตาที่แฝงอารมณ์อันซับซ้อนไปยังร่างที่มีผมสีดำที่กำลังจากไป แต่เพียงชั่วพริบตาก็กลับมาทำหน้าที่โยสพูอย่างเหยียดหยามว่า "ไปก็ไปสิ ไปแล้วไงล่ะ"

"ชาย ไซเลย! ไปแล้วก็ไม่ยังงิหรือก จั้นข้าขอตัวก่อนละนะครับ"

โคชหมุนตัวจะตามลีโอลาไปอย่างรีบร้อน แต่แล้วประตูบานโถสองบานที่กระแทกปิดบั้งลงตรงหน้าก็ทำให้เขาสำเหนียกได้อย่างแจ่มแจ้งว่าเรื่องมันไม่ง่ายแบบนั้น!

ในเมื่อออกไปไม่ได้โคชก็ได้แต่กอดฟางเส้นสุดท้ายที่อาจช่วยชีวิตเขาได้ หรือก็คือกอดเบ๊บสลิงเอาไว้แน่น จากนั้นก็หันไปเผชิญหน้ากับพอมด ผู้นำสะพริงกัลที่ยิ่งกว่ามหันตภัยธรรมชาติ

เมื่อเจอกับพอมดผู้แกร่งกล้า โคชก็ทำหน้าบูดเป็นอาหารเน่าค่างปีอดบ่นอุบไม่ได้ว่า "ทำไมมีแต่ฉันคนเดียวที่ช่วยแบบนี้พระ! ก็เห็นๆ อยู่ว่า"

ลีโอลาต่างหากที่เป็นคนผิด เขาต่างหากที่เป็นลูกชายราชามังกร! ท่านทวด ท่านมีความแค้นกับราชามังกรไม่ใช่หรือครับ ทำไมถึงปล่อยเขาไปง่ายๆ ละ"

โคลอสเลิกคิ้ว คลี่รอยยิ้มพิกลๆ ที่บ่งว่ารู้ทันออกมา "ดูท่าเจ้าจะเป็นห่วงเพื่อนมากนะเนี่ย"

"ห่วง?" โค้ชเบ้าปาก โวยลั่นว่า "ข้ายังไม่ได้คิดบัญชีกับมันเลย! หมอนั้นบังอาจทิ้งข้าไว้โดยไม่เหลียวแล เผลอหายไปคนเดียวซะงั้นอะ! ไม่สนแหละ ท่านต้องไปจับมันกลับมาให้ข้าด้วย ตีมันให้นมชักรอบก็ได้!"

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มของโคลอสจ้องโค้ชเขม็ง แล้วแววตาของฝ่ายหลังก็หลุกหลิกขึ้นมาดั่งคาคา ร้อนตัวซัดๆ!

เห็นดังนั้นโคลอสก็อดยิ้มจางๆ ไม่ได้ ในใจคิดว่านิสัยขวางโลกของเจ้าหมอนี้ช่างเหมือนลูกสาวคนโตของเขาไม่มีผิด เห็นๆ อยู่ว่าเป็นห่วงว่าถ้าลีโอลาเจอแอนเซลแล้วจะต้องสะเทือนใจหนักกว่าเดิม เลยจะห้ามไม่ให้เขาไปหาแอนเซล แต่ดันไม่ยอมพูดออกมาตรงๆ ต้องใช้วิธีขวางโลกแบบนี้มาห้าม

"ยัยลูกโง่... ถ้าตอนนั้นเจ้าไม่แสดงออกด้วยวิธีแบบเดียวกันนี้ ยังไงๆ พ่อก็ต้องกลับไปพาเจ้าหนีมาด้วยกัน..."

สีหน้าหยิ่งยโสของโคลอสถึงกับฉายแววเดียวดายยามนึกถึงลูกสาวคนโต แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นโค้ชกำลังกระเถิบเข้าใกล้ขึ้นเรื่อยๆ แถมยังเงี่ยหูฟังสุดฤทธิ์อีกด้วย!

บุคคลสำคัญอย่างโคลอส ไม่ว่าจะเอ่ยถึงความหลังอะไรออกมา ก็ต้องกลายเป็นข่าวซุบซิบขึ้นโຕที่พลุกพล่านของวงการแห่งนั้น ถ้าเอาไปขายให้หนังสือพิมพ์หรือนิตยสารคงได้ตั้งค์ไม่น้อย โค้ชยึดหูยาวแอบฟังพลางคิดถึงเงินก้อนโຕจนอดน้ำลายหกไม่ได้

"อ้อ! เจ็บๆๆ!"

นิ้วเรียวยาวอันแข็งแกร่งสองนิ้วหนีบทูที่กำลังยึดยาวของโค้ชไว้แน่น จากนั้นก็บิดท่ามุ่มร้อยแปดสิบองศาทำเอาเขาเจ็บจนร้องลั่น ส่วนโคลอสเจ้าของนิ้วมือนั้นพินิจพิจารณาโค้ชด้วยสีหน้าเฉยชา ระแวงขึ้นมาอีกรอบว่า

18 Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

หมอนี้เป็นทายาทของตัวเองจริงหรือเปล่า

"หึ! ทายาทของข้าโคลอสจะแพ้ลูกชายราชามังกรได้อย่างไร" โคลอส ยิ่งคิดก็ยิ่งเคือง นี่มันแปลว่าเขาแพ้ราชามังกรไม่ใช่หรือ นึกไม่ถึงเลยว่า โอรสของราชามังกรจะเป็นลูกศิษย์คนเก่งของตัวเอง

อาศัยจังหวะที่โคลอสพิจารณาเขาจนแรงบีบที่มีมือลดลง ไคซ์ก็รีบแย่งเอาหูของตัวเองกลับมา คลำหูที่แทบหลุดบ้อยๆ แต่ยังไม่วายถามชาวเผ่าที่ "ทำไมท่านถึงได้เกลียดชังหน้าราชามังกรขนาดนี้ล่ะ เพราะเขาเอาชนะท่านได้หรือ"

"ไอ้หูด!"

ดวงตาทั้งคู่ของโคลอสพ่นเปลวไฟเจิดจ้า แกมบนมือยังมีลูกไฟสีขาวบริสุทธิ์ปะทุขึ้นมาจริงๆ อีกด้วย ในช่วงที่ไคซ์ยังไม่ทันตั้งตัวเปลวเพลิงสีขาวก็ลุกโชนขึ้นสูงเท่าตัวคน จากนั้นก็พุ่งเข้าหาเขาอย่างรวดเร็ว!

ไคซ์จะไปรู้ได้ยังไงว่าโคลอสจะมีปฏิกริยารุนแรงขนาดนี้ เห็นท่าจะหลบไม่ทัน ในสถานการณ์ที่ไม่อยากกลายเป็นกองขี้เถ้าเขาจำต้องทำใจถลาไปข้างหน้า ลอดผ่านหว่างขาทั้งสองข้างของโคลอสไป

เปลวไฟที่ไล่ตามไคซ์อยู่เคลื่อนไหวด้วยท่วงท่ายากๆ อย่างการ 'ลอด' ไม่เป็นชะด้วย มันจึงพุ่งคู่ๆ เข้าหาโคลอส แต่โคลอสก็แคบมือด้วยสีหน้าไม่สะทกสะท้าน แล้วเปลวไฟสีขาวก็โดนพัดดับวูบราวกับเจอลมพายุ

โคลอสหันกลับมาปล่อยลูกไฟอีกครั้งอย่างไม่ลืมหูลืมใจที่จะตามฆ่าไคซ์ ฝ่ายหลังเห็นสีหน้าไม่ประสงคฺ์ดีของโคลอสจึงร้องจ๊าก ได้แต่หลบออดออดชีวิตเพื่อหนีจากเปลวไฟสีขาวที่ปราดเปรี้ยวจนไม่เหมือนเปลวไฟนั้น

ทันใดนั้นเสียงใส่กังวานของวัตถุตกกระทบพื้นก็ดังขึ้น โคลอสก็หันมาองตามสัญญาตญาณ เห็นบนพื้นมีอัญมณีสีเขียวเม็ดหนึ่งกลิ้งอยู่ เขาตะลึงหยุดจ้องล้าจ้องผลาญไคซ์แล้วเดินมาเก็บมรกตเม็ดนี้แทน จากนั้นก็มองประกายเขียวอ่อนละมุนของมรกต

ไคซ์หลบอยู่มุมเดียว ตอนแรกรู้สึกว่เปลวไฟแผดเผามาถึงบั้นท้ายแล้ว

นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ โคลอสจะหยุดกะทันหัน แถมยังมองเหม่อไปที่อัญมณีเม็ดหนึ่งด้วยนะ

ไค้ชรอดตายมาได้แต่ยังไม่วายอยากรู้อยากเห็น พิมพ์ว่า "หมอนั้นทำอะไรของเขาละ ช่างเหอะ ชีวิตน้อยๆ ของฉันยังอยู่กับอยู่แล้ว"

"อัญมณีเม็ดนี้ได้มาจากไหน" โคลอสถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ไค้ชสะดุ้งเฮือก รีบตอบทันทีอย่างไม่กล้ารีรอว่า "ลื้่งมาจากลีโอลาครับ"

อัญมณีเม็ดนี้ไค้ชอาศัยจังหวะที่ลีโอลาสลบไม่ได้สติขโมยมาจากเธอ และเนื่องจากถือคติว่าของของลีโอลาก็คือของของไค้ช เขาเลยซุกอัญมณีไว้เป็นของตัวเองแบบหน้าด้านๆ!

แถมตอนลีโอลาฟื้นขึ้นมาก็ไม่เห็นถามถึงอัญมณีเม็ดนี้สักหน่อย สำหรับลีโอลามันคงเป็นของไม่สำคัญละมัง! จั้ญยกให้เขาดีกว่า เขาจะเอาอัญมณีล้ำค่าเม็ดนี้ไปเก็บทะนุถนอมให้เป็นอย่างดีเลย!

แต่ไค้ชกลับไม่รู้ว่าเดิมที่อัญมณีเม็ดนี้เป็นของที่มารีฝากลีโอลาเอามาให้ไค้ช แค่ว่ามันโดนลีโอลาจัดอยู่ในหมวดคนสัตว์สิ่งของที่ไม่สำคัญ จากนั้นก็ลืมสนิทเท่านั้นเอง พอไค้ชจ๊กไปแบบนี้ก็กลายเป็นว่าของได้คืนสู่เจ้าของเดิม

"จ้้นเหรอ..." สีหน้าของโคลอสราวกับเสียความบ้าคลั่งไป เหลือไว้เพียงความเดียวดายและหวอนหา เขาพูดเองเออเองอย่างเอือมเอ็นว่า "มารีให้เขาลินะ"

"มารี? ทำนรู้จ๊กเธอด้วย?" ไค้ชเอียงคอครุ่นคิด เหมือนว่า...บาบาลิสจะเคยเรียกแม่เบ้้มด้วยชื่อนี้ละ

สายตาที่โคลอสมองมรดกเม็ดนั้นฉายแววอ่อนโยนอย่างไม่น่าเชื่อ เขาพูดเบาๆ ว่า "เธอเป็นคนรักเก่าของข้า"

คนรัก? หัวสมองของไค้ชว่างเปล่าไปหนึ่งนาที

แม่เบ้้มเนี่ยละ? หัวสมองของไค้ชว่างเปล่าไปอีกสามนาที

แม่เบ้้มกับโคลอสบรรพบุรุษของเขาเคยเป็นก๊กกัน? หัวสมองของไค้ชว่างเปล่าไปอีกสิบนาที

'แม่เบ้้ม' ที่สูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ

20 Kill No More พันธสัญญา ล่า สังหาร 5

เค้าน่าประหลาดอาร์โนลด์ ชาวเซเนกเกอร์ (แถมยังเป็นเหลี่ยมเป็นมุม อีกต่างหาก) ผมเป็นลอนยุงเหิงฟูไปทั้งหัว ชอบใส่ผ้ากันเปื้อนลายลูกไม้ กับกระโปรงยาวสีชมพูอ่อนลายดอกเบญจมาศที่เล็กเกินไปนั่นแหละ เธอ เป็นถึง 'คนรักเก่า' ของราชาปีศาจโคลอสเลยเธอเนี่ย

จินตนาการภาพแม่เบ้มกับโคลอสยืนคู่กันแล้วในสมองของโคซซ์ก็เหมือน ยันต์คุ้มภัยแผ่นสุดท้ายระเบิดออก แรงกระแทกสนั่นหวั่นไหวจนเขาหัวหมุน ตาลาย

ยิ่งมานึกภาพขณะที่ทั้งสองกำลังจู๊บ...แหวะ! จินตนาการภาพนี้ น่า ขยะแขยงกว่าลีโอลาตอนโดนจับแต่งเป็นสัตว์ประหลาดร้อยเท่า!

"เง้อ! เป็นไปไม่ได้!" มือทั้งสองของโคซซ์ที่งมสีเขียวของตัวเอง เปลี่ยนเสียงร้องลั่นออกมา

"อะไรเป็นไปไม่ได้" โคลอสถามกลับอย่างไม่พอใจ จากนั้นก็พูดอย่าง เยื่อหุ้มเหลือเกินว่า "แน่นอนว่ามีเพียงราชาปีศาจแห่งยุคอย่างข้าเท่านั้น ที่มีคุณสมบัติพอจะคบกับผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในแผ่นดินอย่างมารีได้"

สวย ที่ สุด ใน แผ่น ดิน?!

โคซซ์นึกภาพแม่เบ้มอีกรอบแล้วอดน้ำลายฟูมปาก แขนขาชักกระตุก ไม่ได้ อายุที่ห่างกันหลายร้อยปีไม่แคสร้าง 'ช่องว่าง' ระหว่างวัย แต่นั่น มันหลุมยักษ์ใหญ่เยี่ยงมหาสมุทรโดยแท้! ช่างนึกไม่ถึงเลยจริงๆ! โคซซ์ สายหน้าน้ำตาไหลพราก ที่แท้เมื่อหลายร้อยปีก่อนแม่เบ้มถือเป็นสาวสวย ที่สุดในแผ่นดินเลยเธอ

"ทำสีหน้าอะไรของเจ้า" โคลอสเหลือบหางตามองโคซซ์

"มะ...ไม่มี! แค่ว่าแม่เบ้ม...มารีนะ ตอนนี่เหมือนจะไม่ค่อย...ไม่ค่อย สวยเหมือนตอนนั้นแล้วเท่านั้นเอง" โคซซ์ตอบอย่างระมัดระวัง เขาไม่อยากจะ เล่นไล่จับกับเปลวไฟอีกหรอกนะ

"ต่อให้เธออายุมากขึ้นก็ต้องพอเหลือเค้าความงามของวันวานอยู่บ้าง แน่ๆ" โคลอสทำทางมั่นใจสุดฤทธิ์

โคซซ์ผินผิกยิ้มออกมาชนิดหนึ่ง พูดว่า "ละ...เหลือสิ!" อย่างน้อยก็เหลือ

กล่อมเนื้อเป็นมัดเลย...

"ในเมื่อมาร้อยข้างลิ" สีหน้าโคลอสไม่อ้างว้างอีกต่อไป กลับเป็นสีหน้าหยิ่งทะนงเหมือนเดิมในพริบตา ซ้ำยังเพิ่มแววเจ้าเล่ห์ขึ้นมาอีกด้วย เขาพูดด้วยน้ำเสียงนิกสนุกเต็มทีว่า "ให้ราชามังกรโคณลูกชายตัวเองฆ่าตายกับมือความคิดนี้เหมือนจะไม่เลวแฮะ"

แววตาของโคซึ่ไหววูบ แกล้งทำท่ากลัวสุดขีดแล้วถามว่า "ทำไมท่านถึงเกลียดราชามังกรขนาดนั้นล่ะครับ เพราะเขายกกำลังปราบราชาปีศาจอย่างท่านหรือ"

โคลอสมองผ่านเลยโคซึ่ไปด้วยแววเคืองแค้น จากนั้นก็พูดอย่างเย็นชาว่า "ไม่ใช่ เขาจะปราบราชาปีศาจก็ช่างปะไร ในเมื่อเขาเป็นผู้สร้างราชาปีศาจอย่างข้าขึ้นมาเอง"

โคซึ่ได้ยินคำพูดนี้แล้วอดอึ้งไม่ได้ หลุดปากไปว่า "ทำไมเขาต้องสร้างราชาปีศาจขึ้นมาด้วยล่ะ"

โคลอสเหลือบมองโคซึ่ด้วยแววตาเหมือนมองตัวงูเงี้ยวตัวหนึ่ง แต่เนื่องจากมรกตในมือ เขาจึงยังคงอธิบายด้วยสีหน้าอ่อนลงว่า "เพื่อให้เคลื่อนกำลังได้ไงล่ะ"

"ว่าไงนะ" โคซึ่ขมวดคิ้ว แล้วก็เห็นโคลอสมองเขาด้วยแววตาไม่สบายอารมณ์ เขาจึงรีบยิ้มประจบสอพลอ "โถ่ๆ ไม่ใช่ว่าใครๆ เขาจะฉลาดล้ำเลิศเหมือนท่านทวดกันทุกคนนี่ครับ ถึงแม้โคซึ่จะได้รับถ่ายทอดความชาญฉลาดจากท่านมากกระมัง แต่ก็ยังห่างไกลจากท่านอีกหลายกิโล มันเสี่ยงไม่ได้ที่จะฟังไม่เข้าใจบ้างอะครับ!"

เห็นได้ชัดว่าคำพูดนี้ได้ผล โคลอสคลี่ยิ้มอย่างหลงตัวเอง อธิบายว่า "ไอ้ราชามังกรนั้นนะ มีทวีปคราคอนเป็นของตัวเองแล้วยังไม่พอใจ คิดจะครองโลกทั้งโลก และเพื่อให้เผ่าพันธุ์มังกรยอมออกรบด้วยดีๆ ก็เลยต้องหาเหตุผลที่ฟังดูชอบธรรมหน่อยไงเล่า"

"ปราบราชาปีศาจ...อ๊ะๆ! งั้นมิรรก็คืราชาปีศาจตัวใหม่ลิเนี่ย!"

อย่างไรเสียโคซึ่ก็ไม่ใช่คนโง่ พอได้ยินว่าเป้าหมายของราชามังกร

22 Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

คือการครองโลกก็คิดเชื่อมโยงทุกอย่างเข้าด้วยกัน

"ฉลาดดีนี่ สมกับที่เป็นเชื้อแถวข้า"

โคลอสซมคนอื่นโดยไม่วายยกหางตัวเอง เขาอธิบายต่อว่า "หลายร้อยปีก่อนไอ้ราชามังกรเขงชวยนั้นให้ร้ายข้า เห็นชัดๆ ว่ามันนั่นแหละที่อยากครองโลก แต่ดันโบายมาให้ข้าซะนี่"

โคซอธิบายต่ออย่างแทบรอไม่ไหว พิมพ์กับตัวเองว่า "ถึงแม้เขาจะอยากครองโลก แต่เผ่าพันธุ์มังกรต้องไม่สนับสนุนให้ราชามังกรยึดโลกแน่ แล้วกองกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของราชามังกรก็ดันเป็นอัศวินมังกร! ถ้าอัศวินมังกรไม่มีมังกรแล้วจะให้ไปเป็นทหารราบหรือไฉน นั่นต้องใส่ร้ายท่านซึ่งเป็นผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในสายเวทมนตร์ของยุคนั้นว่าเป็นราชาปีศาจก่อน ทีนี้ก็มีเหตุผลที่จะปราบท่านกับอาณาจักรอคาเลนที่ท่านอยู่ รองจนเอาชนะท่านได้แล้วอคาเลนก็คงราบคาบไปมากพอ ดู เขาจะได้ถือโอกาสยึดอคาเลนซะเลย"

โคซพิมพ์ว่า พร้อมกับนั้นความคิดมากมายก็หลั่งไหลเข้ามาในหัว "ถ้าจั้นแผนการของราชามังกรในช่วงนี้ก็แทบไม่ต่างอะไรกับเมื่อหลายร้อยปีก่อนเลยนะสิ! อย่างน้อยแผนที่จะหาราชาปีศาจขึ้นมาซักคนก็เหมือนเดิม แต่ว่าราชาปีศาจในครั้งก่อนคือโคลอส ส่วนครั้งนี้คือมิร์รี!"

"ฮ่าๆ! เพียงแต่เจ้าบัดชบนั้นคิดไม่ถึงว่าข้าจะลุกขึ้นมาตั้งตัวเป็นราชาปีศาจเข้าจริงๆ!" โคลอสหัวเราะลั่น "มันบอกว่าข้าเป็นราชาปีศาจ ข้าก็เป็นราชาปีศาจให้มันดูซะเลย! แถมน้ำยังยกทัพตีแหลกไปถึงทวีปตราคอนจนแทบจะตีบราชามังกรอย่างมันร่วงจากตำแหน่งเลยด้วย!"

"จั้นต่อมามาท่านแพ้ได้ไงอะ" โคซหลุดปากถาม

พอได้ยินคำว่าแพ้ สีหน้าของโคลอสก็ขริ่มลงทันที เขาพูดอย่างเคืองแค้นว่า "ก็เพราะราชามังกรป้ายชี้ข้าอีกรอบ บอกว่าอันที่จริงความปรารถนาสูงสุดของข้าคือทำลายล้างโลก...ทำลายล้างโลกบ้านมันสิ! ข้าจะไปทำลายล้างโลกหาพระแสงอะไรอะ! ยังเล่นไม่ทันชุ่มปอดเลย! คำโกหกนี้ทำเอาพ่อมดเขงชวยของข้าพวกนั้นยอมแพ้เอากลางสนามรบ แล้วรวมหัวกับราชามังกรมาล้อม

โจมตีซ้ำ ถ้าไม่ใช่เพราะมิชเซอร์กับบาบาลิสแอบบอมมือให้ บวกกับมารีอาคัย
จิงหะซุลมุนพาซ้ำหั้นละก็...ฮี้!"

พูดถึงตอนท้ายโคลอสอดทำหน้าที่ผิดปกติไม่ได้ คนที่เยอหียงอย่างเขา
จะยอมรับความจริงที่ว่าตัวเองต้องการความช่วยเหลือจากคนอื่นได้ยังไง
แค่ว่าตอนนั้นเขาไม่มีทางเลือก ทั้งร่างแทบไม่เหลือเรี่ยวแรง จะเอาปัญญา
อะไรไปปฏิเสธความช่วยเหลือของคนอื่น

โคซ้อปากหวอ พูดตะกุกตะกักเล็กน้อยว่า "มิช...มิชเซอร์กับบาบาลิส
ช่วยท่าน?"

โคลอสแค้นเสียงเฮอะแล้วพูดว่า "ถึงจะไม่มีใครรู้ แต่มิชเซอร์นี่เป็น
ศิษย์ของข้า บาบาลิสกับจูซก็เป็นเพื่อนนักเรียนตอนอยู่วิทยาลัยคาเลน
ของข้า...ฮี้! อันที่จริงอิซานน่าเมียของราชามังกรก็เป็นเพื่อนนักเรียนของข้า
เหมือนกัน พวกเราสี่คนนะได้ชื่อว่าเป็นกลุ่มสี่ระห่ำเซียนวะนะ! แต่
ว่าอิซานน่าโง่บรมจริง! ไปช่วยไอ้สามีบัดขบนั้นยังพอว่า สุดท้ายยังมาโดน
ราชามังกรเชือดทิ้งอีก ผู้หญิงเง่า! โง่ชะมัด!"

โคลอสแทบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำผู้หญิงเง่า ขณะที่มือก็กำมรดกแน่น
ระเบิดลูกแล้วลูกเล่ากระหน่ำอยู่ในหัวของโคซ้อ ลั่นสะท้านจนเขา
ตอบสนองไม่ทัน สีหน้าที่ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ติซางดูเหมือนคนบ้า
เขาถามอย่างงงงวยว่า "ราชามังกรฆ่าเมียตัวเองหรือ ท่านรู้ได้ยังไง ได้
ข่าวว่าเธอคลอดยากจนตายไปนี่"

"พูดแมว! อิซานน่าล่ออย่างกับโคถึก เธอใช้หมัดลุ่นๆ ล้มข้า จูซ
กับบาบาลิสรวมกันได้โดยไม่ต้องอาศัยเวทมนตร์เลยด้วยซ้ำ" พูดถึงตรงนี้
โคลอสปลิ้นใช้มือลูบคาง สีหน้ายังคงหวาดหวั่นอยู่นิดๆ ราวกับเคยโดนใคร
เสยคางเบี้ยวมาก่อน เขาพูดต่อว่า "ผู้หญิงแบบนี้เนี่ยจะคลอดยาก ฮิ!
ต่อให้คลอดยากจริงเธอใช้มือตัวเองคว่ำเด็กออกมาดื้อๆ ยังได้เลยนั่นนะ!"

...สิโอลา ดีไม่คืนายอาจจะโดนแม่นายคว่ำออกมาดื้อๆ จริงๆ ก็ได้นะ
โคซ้อหนึ่งไว้อาลัยให้เพื่อนผู้นำสงสารของตัวเองอยู่ศูนย์กลางสามวินาที

ราชามังกรจะโดนลูกชายแท้ๆ ของตัวเองฆ่าม้วยนะ โคลอสเผย

24 Kill No More พันธสัญญา ล้ำ สังกาส 5

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาบางๆ แม้ว่าแต่ไหนแต่ไรมาเขาจะไม่เชื่อโชคชะตา เรื่องคำพยากรณ์หรือก็ไม่เคยแยแส แต่เห็นแก่ที่คำพยากรณ์ในครั้งนี่ค่อนข้างถูกใจเขา จึงไม่เสียหายที่จะเอาอย่างมิชเชอริกกับบาบาลิส คือช่วยเป็นป้าตันทันอีกแรง

สายตาของโคลอสมองไปทางไคซ์ มุมปากเผยรอยยิ้ม คิดว่าอย่างน้อย เวทมนตร์ของไอ้หนูนี้ก็ไม่เลว เอามาฝึกฝนสักหน่อยน่าจะพอเป็นผู้ช่วย ชั้นดีที่จะช่วยลีฆารามังกรได้

เห็นรอยยิ้มของโคลอสแล้วไม่รู้ทำไมจู่ๆ ไคซ์ถึงได้รู้สึกว่ามีแก่นถ้าเมื่อก็ ตัวเองโดนยิงสไปดซะอาจจะเป็นวิธีตายที่ไม่เลวก็ได้ อย่างน้อยสภาพศพ ก็ครบสามสิบสอง แถมยังฉาบปีกให้เสร็จสรรพด้วย!

บทที่ 58

หนทางของโคธ หนทางของลีโอลา

"จริงสิ คนบนพื้นพวกนี้ใครกัน"

โคลอสเซียหลินจิววินที่นอนแบ็บบนพื้นอย่างรำคาญ

ถึงโคธจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังไปแล้วรอบหนึ่ง แต่ก็เล่าถึงแค่ตอนที่เข้าไปในหลุมดำของคิอาร์่า โคลอสจึงไม่รู้ว่าหลินจิววิน เงินคง และ หลงอวี๋เตี้ยที่สลบอยู่นั้นเป็นใคร

โคธจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงหนึ่งปีมานี้เสริมให้ฟังจนจบโดยเน้นเรื่องของหลินจิววินเป็นพิเศษ เพื่อว่าเจ้าหมอนี่ฟื้นขึ้นมาเห็นชินเจียเทียนที่ท่าทางเอ๋อๆ อยู่ข้างๆ แล้วจะลุกขึ้นมาเอากระบี่ฟันเข้าให้

พันชินเจียเทียนตายนะไม่เป็นไรหรอก แค่อลั้วว่าการทำแบบนี้จะเป็นการยั่วโมโหโคลอส ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็คงไม่แค่อลั้วมีจุดจบแบบไม่เหลือซากแน่

"อ้อ อย่างนี้เอง" ลีหน้าของโคลอสเป็นปกติ ท่าทางไม่อึ้งซึ่งชอบเหมือนเดิม

"ให้หลินจิววินฆ่าชินเจียเทียนด้วยมือตัวเองได้มั๊ยครับ" โคธถามอย่างระมัดระวัง

20 Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

โคลอสเหลือบมองโคชเวบหนึ่ง ตอบไม่ตรงคำถามว่า "จะให้คนคนหนึ่งเจ็บปวด การฆ่าเขาทั้งเป็นเรื่องที่โง่เง่าที่สุด เพราะตายไปแล้วก็ไม่เจ็บปวดสักนิด ถ้าจะแก้แค้นล่ะก็ วิธีที่ดีที่สุดคือให้ศัตรูอยู่ต่อไป จากนั้นก็แย่งชิงทุกสิ่งทุกอย่างมาจากมัน ให้มันอยู่ก็เหมือนตาย!"

โคชอดหนาวสะท้านไม่ได้ ที่โคลอสได้นายราชาปีศาจมานี้ก็พอมีเหตุผลอยู่บ้างเหมือนกันนะเนี่ย ถ้าไม่ใช่เพราะโคลอสนิสัยแบบนี้ จะใส่ร้ายให้เขาเป็นราชาปีศาจคงจะไม่ใช่เรื่องง่าย!

ทันใดนั้นโคชก็เหลือบไปเห็นหลินจื่อวินบนพื้นเหมือนจะขยับตัวนิดหน่อย และนิ้วของเขาก็กำลังยื่นเข้าไปในอกเสื้ออย่างมีพิรุณราวกับคิดจะล้วงอะไรออกมา

หรือหลินจื่อวินแกล้งทำเป็นสลบ คิดจะอาศัยจังหวะที่โคลอสไม่ทันระวังตัวฟันซิ่นเจียเทียนที่อยู่ด้านหลังให้กลายเป็นสองท่อน โคชตระหนกจนหน้าถอดสี ถ้าให้โคลอสรู้เข้าล่ะก็...เดี๋ยวนะ!

โคชอึ้งไปชั่วขณะ นึกขึ้นมาได้ว่าโคลอสคือคนที่ขนาดลิโอลายังบอกชัดว่าสู้ไม่ได้เดี๋ยวนะ! ในเมื่อระดับโคชยังรู้สึกได้ว่าหลินจื่อวินกำลังแกล้งสลบ โคลอสต้องสู้ก่อนตั้งนานแล้วแหงๆ! เขายังไม่ลืมความสามารถอันน่าสะพรึงกลัวของลิโอลาที่สามารถรู้สึกถึงศัตรูที่อยู่ห่างออกไปหลายร้อยเมตรได้หรอกนะ ประสาทสัมผัสของโคลอสจะต้องล้ำเลิศกว่าลิโอลาแน่นอน

"ทำไม..." โคชคิดจะเอ่ยถาม แต่เห็นหลินจื่อวินลุกขึ้นมาแล้ว เขาเลยปิดปาก

"ขอบพระคุณท่านผู้อาวุโสที่แก้แค้นให้ท่านพ่อของข้า" หลังจากลุกขึ้นมาแล้วจู่ๆ หลินจื่อวินก็คุกเข่าลงโขกหัวแรงๆ หลายรอบ

โคลอสไม่แม้แต่จะเหลือบมองหลินจื่อวิน แค่ว่าพูดอย่างสะอิดสะเอียนว่า "ใครไปช่วยแก้แค้นให้พ่อเจ้า! แค่ว่าเจ้าหมอนั้นเอาชื่อหอสังหารมังกรไปชี้ชี้ข้างๆ เอาเรื่องที่ตระกูลหลินโดนฆ่าล้างตระกูลมาป้ายสีข้า ชี! ข้าเกลียดที่คนอื่นมาใส่ร้ายข้าที่สุด! มันรันทาที่ตายเอง!"

แม้โคลอสจะพูดเช่นนั้น แต่เมื่อหลินจื่อวินเงยหน้าขึ้นมาก็ยังคงขอบคุณไม่ขาดปากอยู่ดี "ถึงยังไรท่านผู้อาวุโสก็ช่วยจื่อวินล้างแค้นอันใหญ่หลวงข้าน้อยชายซึ่งเป็นที่ยิ่ง ต่อไปข้าน้อยจะรับใช้ทุกอย่างตามแต่ผู้อาวุโสจะสั่งไม่ว่าจะบุกน้ำลุยไฟจื่อวินจะไม่ปริปากบ่นเลย!"

โคซึ่แอบตำอู่ในใจ ตอนนี่เขาถึงเพิ่งจะค้นพบว่าหลินจื่อวินคนนี้มีทักษะในการเลียแข้งเลียขาสูงส่งกว่าเขาเสียอีก!

ถึงแม้โคซึ่จะรู้สึกว่าการล้างแค้นกำลังประจบเอาใจ แต่สีหน้าหมอนั้นก็ดูจริงจัง ไม่มีที่ท่าเหมือนคนสอพลอเลย ทำให้โคลอสพอใจมาก จากตอนแรกที่ไม่อยากแม้แต่จะมองเขา ตอนนี่เริ่มชำเลื่องหางตาเหลือบไปนิดหนึ่งแล้ว...แค่ว่าปากยังคงประดับไปด้วยรอยยิ้มที่ทำให้โคซึ่ขมลูกซู่เท่านั้นเอง

"ข้ากำลังคิดว่าการแก้แค้นมันช่างแสนธรรมดา น่าเบื่อเกินไป! ในเมื่อเจ้าเสนอตัวเองว่าจะรับใช้ตามแต่ข้าจะสั่ง...ดี! งั้นเจ้าเข้ารับการฝึกจากข้าหรือมิโคซึ่ก็แล้วกัน รอจนฝึกเสร็จแล้วข้าจะคลายมนตร์ที่สะกดชินเจียเทียนออก ถึงตอนนั้นเจ้าก็ไปสู้ซึ่งเป็นชีต้ายกับชินเจียเทียนเอาเอง จะประชันสติปัญญาประลองวรยุทธ์ หรือแข่งขันกันเรื่องเส้นสายยังงี้ก็สุดแล้วแต่ ฮ่าๆ! ยุทธจักรต้องปั่นป่วน ถึงตอนนั้นต้องสนุกแน่!"

ราชาปีศาจ! เป็นราชาปีศาจอย่างที่คิดไม่มีผิด! โคซึ่พลันรู้สึกว่าร่าชามังกรไม่เห็นต้องใส่ร้ายโคลอสเลย ขอแค่รออีกสักพักให้โคลอสรู้สึกเบื่อขึ้นมาเมื่อไหร่ ดีไม่ดีเขาก็ลุกขึ้นมาตั้งตัวเป็นราชาปีศาจเองนั่นแหละ!

"พูดถึงว่าจะฝึกฝนยังงี้..." ทันใดนั้นโคลอสก็หมุนมรดกในมือเล่นรูปทรงของอัญมณีสี่เหลี่ยมสะท้อนอยู่ในดวงตาสีน้ำเงินเข้ม เขายิ้ม "ในเมื่อมีอัญมณีเม็ดนี้ งั้นก็เอามันมาทดลองซะหน่อยละกัน!"

ทดลอง? โคซึ่คิดอย่างงงๆ ไม่ใช่จะฝึกฝนหรือแหง

ถ้าคนที่อยู่ตรงนี่คือลีโอลา เมื่อได้ยินคำว่าทดลองสีหน้าต้องซีดลงอย่างแน่นอน ก็การทดลองของโคลอสน่าจะมีความคิดพิเรนทร์ๆ โอกาสสำเร็จไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ เป็นการฝึกฝนอันน่าสยดสยองที่ไม่ใช่มนุชย์ธรรมดา

จะผ่านได้!

"ฝึกฝน!"

กลายเป็นหลินจื่อวันผู้คุกเข่าอยู่บนพื้นที่พอได้ยินคำว่าฝึกฝนก็ตาเป็นประกาย ตอนแรกเขายังกังวลอยู่ว่าตัวเองฝีมือกระจก่องก้อย ไม่มีปัญหาเอาชนะชินเจียเทียนได้ มาตอนนี้มีโคลอสที่เคยผลิตมือสังหารอันดับหนึ่งมาช่วยฝึกให้... หลินจื่อวันราวกับได้เห็นตัวเองกลายเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์ในยุทธภพไปแล้ว

โคซันั้นถึงจะซีเกียจ แต่ก็คิดว่าต่อไปอาจต้องกลับไปยังโลกเดิม... มังกรขาวตัวนั้นเปลืองแรงกายแรงใจไปมากขนาดนี้คงไม่ปล่อยให้สีโอลา มาลอยชายสบายใจเฉิบอยู่ในมิตินี้เฉยๆ หรอกมั้ง

เพราะฉะนั้นเรียนรู้อเวทมนตร์ไว้หน่อยเพื่อเป็นเกราะป้องกันตัวยังงี้ก็ไม่เสียหายแน่! โคซี้ไม่กล้ามองข้ามความสามารถในการก่อเภทภัยของ ขบวนการก่อหายนะแห่งอคาเลนแม้แต่น้อย ขอแค่กลับไปบู๊ไม่ต้องไปเจอกับ ราชามังกรฟวงด้วยแลนเซล็อตบีบก็ถือว่าไม่เลวแล้ว

"เยี่ยมมาก มีพวกหน้าโง่ของหนึ่งที่จะเป็นคู่ฝึกซ้อมให้พวกเจ้าได้พอดีเลย" โคลอสลูบคางตามความเคยชินพลางเผยรอยยิ้มกว้างขึ้นเรื่อยๆ

"พวกหน้าโง่?" สมอของโคซียังประเมินผลไม่ทัน

โคลอสเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ยิ้มพุดว่า "ก็พวกหน้าโง่ที่กำลังประลองกันเพื่อ ดาบเล่มเดียวพวกนั้นไง"

"เอ๋ม... ไม่ดีมั้งครับ เดียวเกิดทำไปทำมาพวกเราจะเป็นศัตรูของ ชาวยุทธ์ไป ต่อให้ท่านเป็นเจ้ายุทธภพแต่จะมาเล่นซีซิวแบบนี้ไม่ได้มั้ง"

โคซียังคงลังเล เขาไม่อยากจะต่อไปถึงโลกมิติที่สามอีกหรอกนะ!

"ฮึ! กลัวอะไรเล่า" โคลอสพุดด้วยน้ำเสียงไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินว่า "ข้า มียาสลายความจำเยอะเยะ มีสิ่งนี้แล้วขนาดเจ้ายุทธภพยังเปลี่ยนตัวได้เลย! อย่างมากก็จับตัวคนพวกนั้นมาให้หมดแล้วกรอกยาสลายความจำใส่ปาก พวกมัน ยังจะกลัวพวกมันไม่ลืมเรื่องพวกนี้อีกหรือไง"

...ช่างเป็นตัวอันตรายโดยแท้! ความคิดอย่างหนึ่งแล่นเข้าสู่หัวสมอง

โคช เขาถามอย่างลึกลับเล็กน้อยว่า "ท่านเคยทำเรื่องแบบนี้มาก่อนแล้ว ไช้มัยเนี่ย"

สายตาโคลอสกวาดผ่านโคชอย่างเฉยชา เคยทำหรือเปล่า...ไม่ต้อง พุคก็รู้

ตลอดทางเขียนเตี้ยตามลีโอลาไปอย่างเงิบง

อย่างไรเสียเธอก็เป็นคนที่เคยใกล้ชิดกับลีโอลาอยู่พักหนึ่ง รู้นิสัยเขา เป็นอย่างดี แค่นี้ได้เห็นแวตาสีเงินราวเหล็กกล้าอันของเขา เธอก็รู้ว่าไม่ว่า จะถามอะไรก็ไม่มีทางได้คำตอบ

ลีโอลาในตอนนี้อยู่กับกลับเป็นมือสังหารคนเดิม กลายเป็นมือสังหาร จันทรสีเงินที่ทำให้เขียนเตี้ยชิงชังสุดชั่วหัวใจ!

เขียนเตี้ยอดทวนคิดถึงเหตุการณ์ในตอนที่เจอจันทรสีเงินครั้งแรก ไม่ได้ มันเป็นฤดูร้อนที่อบอุ่นจนผู้คนเหวี่ยงโคลโยย มือสังหารกำลังอยู่ในระหว่างปฏิบัติการกิจของเขา...

...

ท่องยุทธจักรมาระยะหนึ่งแล้ว เขียนเตี้ยได้ฉายาว่าผีเสื้อเพลิงผู้ชิงชัง คนชั่วราวศัตรูตน และ 'พวกชั่ว' ที่เธอเกลียดชังที่สุดก็หนีไม่พ้นองค์กร มือสังหารอย่างหอสังหารมังกร

เนื่องจากไม่มีใครรู้ว่านายเหนือหัวแห่งหอสังหารมังกรเป็นใครกันแน่ ดังนั้นเมื่อทุกคนเอ่ยถึงหอสังหารมังกรจึงนึกถึงมือสังหารอันดับหนึ่งหรือก็คือ จันทรสีเงินไปโดยปริยาย

ตอนนั้นแอนเชลถูกหอสังหารมังกรจับตัวไป เหล่าชาวยุทธ์กำลังปรึกษาหารือกันว่าจะไปช่วยเธออย่างไรดี...ในบรรดาชาวยุทธ์เหล่านั้นมีคนที่เคยได้รับการช่วยเหลือจากท่านผู้นับไม่ถ้วนเลยจริงๆ แต่พอพูดถึงว่าต้องเป็น ปฏิบัติกับหอสังหารมังกร แต่ละคนก็เอาแต่คิดจะ 'วางแผนระยะยาว'

"หึ! ก็ดูไปแล้วกันว่าวางแผนระยะยาวจนหมดเวลาโดนฆ่าไปแล้ว รีบเล่า จะได้ไม่ต้องชังต้องช่วยกันแล้ว!"

๖๐ Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

เยียนเตี้ยฟังทุกคนถกเถียงกันอยู่นานจึงพูดสะบัดเสียงใส่ทุกคน
ในตอนนั้นมีคนเถียงเสียงแข็ง พูดทำนองว่าพวกเขาโกรธใจดุจไฟเผา
แต่ถ้าพลีผลามลงมือเกรงว่านอกจากช่วยหมอเทวดาไม่ได้ ยังจะเอาชีวิต
มากมายไปตายเปล่าอีกด้วย

เยียนเตี้ยหรือจะไม่รู้ถึงความคิดเห็นแก่ได้ของคนตรงหน้าเหล่านี้ เธอ
ที่ใช้ชีวิตอยู่ในยุคจักรมาแต่เล็กเข้าใจดีทีเดียวว่าทุกคนไม่ใช่ไม่ยอมช่วย
หมอเทวดา อย่างไรเสียต่างรู้ว่าหมอเทวดาแอนเซลแทบไม่เคยปฏิเสธคนที่
มาขอความช่วยเหลือเลย แล้วชาวยุคก็ได้รับบาดเจ็บกันเป็นเรื่องปกติ
ไม่ว่าใครล้วนหวังว่าเมื่อตัวเองบาดเจ็บจะมีหมอเทวดามาช่วยรักษาให้

แต่ว่าคนที่จับตัวหมอเทวดาไปในครั้งนี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นหอสังหาร
มังกร องค์กรมือสังหารที่ใหญ่ที่สุด

ที่จริงยังไม่ต้องเอ่ยถึงความแข็งแกร่งของหอสังหารมังกรหรอก เพราะ
ในบรรดาคนเหล่านี้ไม่รู้มีกี่คนที่เคยจ้างวานหอสังหารมังกรมาก่อน หรือไม่
ก็มีโอกาสจะจ้างวานในอนาคต! คนกลุ่มแรกกลัวว่าเรื่องฉาวโฉ่จะถูกเปิดโปง
ส่วนกลุ่มหลังกังวลว่าต่อไปเมื่อจะจ้างวานหอสังหารมังกรจะถูกปฏิเสธ และ
ที่วิตกว่าก็คือหากโดนหอสังหารมังกรหมายหัวเข้า นั่นก็ต้องคอยหวาดผวา
อยู่ทุกนาทีจริงๆ ว่าหัวของตัวเองจะหลุดจากป่าหรือหน้าอกจะมีกระบี
แทงทะลุเมื่อไหร่

ไม่ใช่ว่าเยียนเตี้ยไม่กลัวหอสังหารมังกร แต่เธอแค่คิดว่ายังไงชะ
ชีวิตนี้ของเธอที่แอนเซลก็เป็นคนช่วยเอาไว้ อย่างมากก็คืนมันให้กับผู้มี
พระคุณไปก็เท่านั้น

ตอนแรกเธอคิดว่าถ้าวันนี้ทุกคนยังไม่ไปช่วย แต่จะวางแผนระยะยาว
กันต่อไป จนถึงต้องบุกเดี่ยวเธอก็จะเข้าไปในหอสังหารมังกรช่วยแอนเซล
ให้ได้!

ทว่าเพียงเยียนเตี้ยบังเอิญหันหน้าไปทางหนึ่งแค่ครั้งเดียว ก็ทำให้เธอ
ล้มเลิกความคิดนั้นไปอย่างสิ้นเชิง...

นั่นช่างเป็นการมีอยู่ที่ว่างเปล่าเหลือเกิน จะบอกว่าเขาเอ็นชาก็ไม่ใช่

เพราะในดวงตาของเขาไม่มีความเห็นชาอยู่ด้วยซ้ำ ต้องบอกว่าในดวงตาเขาไม่มีอะไรอยู่เลย! ถ้าไม่ใช่เพราะรู้อย่างแน่ชัดว่านั่นคือมนุษย์ละก็ เขียนเตี้ยอาจนึกไปจริงๆ ว่าวัตถุสีเงินคู่นั้นเป็นเพียงเหล็กสองชิ้น ไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์

เมื่อทุกคนเห็นอาการตกตะลึงและสีหน้าหวาดกลัวของเขียนเตี้ยก็ค่อยๆ พากันรู้สึกถึงความผิดปกติ แต่ละคนมองไปทางทิศที่เธอมองแล้วจึงได้พบว่า มีบุคคลนิรนามแฝงตัวเข้ามาด้วย!

ควรจะรู้ว่าทุกคนในที่นี้ล้วนแต่เป็นชาวยุทธ์ทั้งสิ้น แถมยังมียอดฝีมือที่มีชื่อเสียงเลื่องลือมานานอยู่ด้วยไม่น้อย แต่กลับไม่มีแม้แต่คนเดียวที่รู้สึกได้ถึง การมาถึงของคนผู้นี้

ทุกคนต่างก็ออกไป แต่ละคนพากันตะลึงกันไปเพราะ 'ความว่างเปล่า' ในดวงตาสีเงินนั้น

คนตาสีเงินผู้นั้นคล้ายกับไม่คิดจะทำอะไรทั้งสิ้น แค่มายืนอยู่ตรงนั้นเฉยๆ แต่ไอ้การกระทำง่ายๆ อย่าง 'ยืนอยู่ตรงนั้น' นี้แหละที่ทำให้เหล่ายอดฝีมือไม่มีใครกล้าขยับสักคน

ยากนักกว่าเขียนเตี้ยจะหลุดพ้นจากนัยน์ตาสีเงินอันไม่ธรรมดาขึ้นมาได้ เธอพนิงพิเคราะห์เขาอย่างละเอียด ถ้าไม่มองบุคลิกและดวงตาคู่นั้น อันที่จริงคนคนนี้ก็ดูเหมือนผู้ชายหน้าตาหมดจดคนหนึ่ง

เส้นผมสีดำดูราวตริยาวประป่า เมื่อประกอพบกับชุดแนบเนื้อสีดำแล้วก็ดำสนิทโดยแท้ ทว่ากลับไม่ชวนให้รู้สึกขัดตา ราวกับว่าธรรมชาติของเขาควรแต่งตัวแบบนี้อยู่แล้ว สีดำคือสีของเขาเหมือนกับที่สีดำเป็นสีของกลางคืน

ถ้านัยน์ตานั้นพอมีประกายอยู่บ้างละก็ มันคงเหมือนกับดวงจันทร์สีเงินในยามราตรีสินะ...เขียนเตี้ยหลุดปากออกไปอย่างอดไม่ได้ว่า "จันทร์สีเงินในยามราตรี...จันทร์สีเงินสินะ!"

เมื่อคำพูดหลุดออกไปแล้วกระทั่งเขียนเตี้ยเองก็นิ่งอึ้ง ทุกคนราวกับถูกคำนี้เตือนให้รู้สึกตัว ในที่สุดก็เข้าใจว่าชายนัยน์ตาสีเงินที่ไม่ธรรมดาตรงหน้านี้แท้ที่จริงคือใคร แถมยังไม่มีใครระแวงด้วยการคาดเดาของเธอผิด

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชายตรงหน้านี่คือมือสังหารอันดับหนึ่งของหอสังหาร มังกร...จันทรสีเงิน!

ที่ประหลาดก็คือจันทรสีเงินไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย แล้วผู้คนก็ไม่มีใครกล้าขยับก่อนเพราะเกรงว่าจะกลายเป็นตัวเบิกโรงสังหารของจันทรสีเงิน

เยียนเตี้ยเกิดความรู้สึกอันแปลกประหลาด จันทรสีเงินเหมือนไม่ได้มาฆ่าคน ถ้าจุดประสงค์ของเขาคือการฆ่าคน เช่นนั้นก็เกรงว่าทุกคนในที่นี้คงตายเกลี้ยงไปนานแล้ว แต่มายังตายเรียบก่อนที่ใครจะทันได้รู้สึกตัวซะด้วย

แล้วความจริงก็พิสูจน์ว่าสัญชาตญาณของเธอไม่ผิดพลาด หลังจากจันทรสีเงินยืนคุมเชิงกับทุกคนอยู่หนึ่งชั่วยามก็จากไปอย่างไร้รู้ลืมเสียงเอาต์ออฟทุกคนเห็นร่างของเขาไม่ชัดด้วยซ้ำ แต่รู้สึกว่าจะจู่ ก็หายไปซะอย่างนั้น

ต่อมาขอเพียงยุทธภพมีการรวมตัวกันปรึกษาเรื่องโจมตีหอสังหาร มังกรก็จะมีจันทรสีเงินโผล่มาขึ้นเงียบๆ อยู่ในมุมหนึ่งทุกครั้งไป มีอยู่ครั้งหนึ่งในที่สุดก็มีคนลงมือกับจันทรสีเงิน ผลคือหากมือของใครแตะถูกอาวุธเพียงนิดเดียว คนคนนั้นจะได้รอยเลือดมาประดับอยู่บนคอหอย ไม่ต้องกังวลเรื่องไปช่วยหมอเทวดาอีกต่อไป

เนื่องจากเยียนเตี้ยกระตือรือร้นเข้าร่วมแผนช่วยเหลือหมอเทวดามาตลอด ดังนั้นจึงกลายเป็นคนที่ได้เจอจันทรสีเงินบ่อยที่สุด บางทีอาจเป็นเพราะเธอมักจะมองซ้ายมองขวาอยู่เรื่อยละมั้ง! ด้วยเหตุนี้เธอจึงมักเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นจันทรสีเงิน เมื่อการชุมนุมถูกเขาขัดขวางหลายครั้งหลายครา เยียนเตี้ยก็ยิ่งเกลียดชังเขาขึ้นเรื่อยๆ

แต่คนที่เธอเกลียดยิ่งกว่าคือตัวเธอเองที่หลังจากได้เจอจันทรสีเงินแล้วก็ไม่กล้าดำเนินแผนบุกเดี่ยวไปช่วยท่านพี่อีกเลย

สุดท้ายท่านพี่แอนเซลก็ได้รับการปล่อยตัว แต่มือสังหารที่นำกลัวนั้นยังคงตามมาหลอกหลอนอีก

"นี่คือจันทรสีเงิน เขาเป็นมือสังหารอันดับหนึ่ง เจ้าน่าจะรู้จักมังจันทรสีเงิน นี่คือผีเสื้อเพลิงเอนเตี้ย เป็นน้องสาวบุญธรรมของข้าล่ะ!"

แอนเซลคล้ายกับไม่รู้เลยว่าชายชุดดำช่างๆ เป็นบุคคลอันตราย เธอแค่แนะนำจันทร์สีเงินด้วยรอยยิ้มปกติ

เยียนเตี้ยหรือผู้ที่แอนเซลเรียกว่าแอนเตี้ยจำต้องพยักหน้ารับผืนงู

หลังจากแนะนำเสร็จแอนเซลก็เรียกให้ทั้งสองนั่งลงด้วยอาการเร่งร่า จากนั้นก็เริ่ม 'คุยเล่น' อย่างไม่รู้จักจบจักสิ้น แม้จะมีเธอพูดอยู่คนเดียวตั้งแต่ต้นจนจบก็ตาม

จันทร์สีเงินมีท่าที่ตึงอกตั้งใจฟังอยู่ตลอดเวลา แต่เยียนเตี้ยกลับจ้องจันทร์สีเงินไม่วางตาด้วยความระวังที่เพิ่มระดับขึ้นเป็นแสงส่องหมิ่นเปอร์เซ็นต์ ด้วยกลัวว่าจู่ๆ เขาจะลงมือขึ้นมา

หากยามนั้นแววดตาที่ไม่ธรรมดาที่นั่นราวกับมีบางอย่างเพิ่มเข้ามา เยียนเตี้ยจับตาสังเกตจันทร์สีเงินด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย ดวงตาที่เหมือนเหล็กกล้าคู่นั้นคล้ายจะหวั่นไหว

จันทร์สีเงินเหมือนรู้ว่าเยียนเตี้ยคอยสังเกตเขาอยู่ ดวงตาสีเงินจึงหันมาจ้องเธอ แล้วความเย็นยะเยือกก็เข้าเกาะกุมสันหลังของเยียนเตี้ย ดวงตาสีเงินคู่นั้นเมื่อละจากร่างแอนเซลแล้วก็กลายเป็น 'ความว่างเปล่า' ที่ไม่มีตัวตนอีกครึ่ง

ถึงยังงั้นจันทร์สีเงินก็เป็นมือสังหารอันดับหนึ่งที่น่าสะพรึงกลัว มือของเยียนเตี้ยจึงไม่กล้าละจากแล้ที่เอวเลยสักนาที

...

เมื่อเยียนเตี้ยหลุดจากภวังค์แห่งความหลังก็เห็นร่างสีโอลาค่อยๆ เดินห่างออกไปเรื่อยๆ เธอรีบเร่งฝีเท้าตามไป เมื่อตามไปเดินคู่เขาได้ทัน เยียนเตี้ยก็อดหันไปพิจารณาใบหน้าด้านข้างของสีโอลาไม่ได้

หลังจากได้เจอกับจันทร์สีเงินอีกครั้งเธอก็ประหลาดใจมาตลอด ดวงตาสีเงินของสีโอลาคคล้ายจะมีปฏิกิริยาตอบสนองกับคนอื่นด้วย ไม่ใช่แค่ตอบสนองกับแอนเซลคนเดียวอีกต่อไปแล้ว!

ทว่าตอนนี้...เยียนเตี้ยงุนงงนิดหน่อยด้วยไม่รู้ว่าจะไรกันแน่ที่ทำให้สีโอลาลดลงขึ้นมา

34 Kill No More พิณสัญญา ล้ำ สังกาส 5

แวตาลีโอลาในตอนนี้อยู่เยียนะเยือกเป็นน้ำแข็ง แม้จะยังไม่ถึงกับชวนให้ขวัญพวาทเหมือนตอนที่เห็นเขาคั้งแรกก็เถอะ

จู่ๆ เขาก็รีบร้อนจะตามหาแอนเซล หรือว่าท่านพี่ทำอะไรให้เขาคั้งในใจของเยียนเดี่ยวหนักอึ้ง เธอรู้ว่าต่อให้แอนเซลกลายเป็นนางมารขึ้นมาก็ไม่แน่ว่าลีโอลาจะโกรธเธอลง ดีไม่ดีเขายังจะทำตัวเป็นเซียวเลียอันแข็งแกร่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาให้นางมารด้วยซ้ำ! เพราะเหตุนี้เยียนเดี่ยวจึงจินตนาการไม่ออกเลยว่าแอนเซลทำเรื่องอะไรให้ลีโอลาโศกเศร้าเจ็บแค้นได้ขนาดนี้

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่" เยียนเดี่ยวถามเสียงแผ่วจนแทบเหมือนพูดกับตัวเอง เธอไม่หวังสักนิดว่าจะได้คำตอบจากลีโอลา

ใครจะรู้ว่าลีโอลาไม่เคยได้ยิน แดมยังหยุดฝีเท้าลงอย่างกะทันหันแล้วหันมามองเยียนเดี่ยวอีกด้วย

เยียนเดี่ยวสะดุ้งสุดตัวเข้าจริงๆ เพราะนึกว่าลีโอลาไม่พอใจที่เธอถามมากลาง เลยจะหันมาเชือดเธอทิ้งในตาบเดียวเพื่อให้หุบปากอะไรทำนองนั้น แต่หลังจากมือของเธอกุมแน่นอยู่พักใหญ่ลีโอลาก็ไม่ได้ทำอะไร

ทันใดนั้นลีโอลาก็หันกลับไปแล้วเริ่มเดินอีกครั้ง ทว่าลดฝีเท้าลง แดมยังมีเสียงเล่าเรื่องดังขึ้นอย่างแผ่วเบา ถ้าไม่ใช่เพราะรอบด้านไม่มีแววผู้คนเลยล่ะก็ เยียนเดี่ยวคงได้สงสัยจริงๆ ว่าเสียงนี้ไม่ใช่เสียงลีโอลาที่อยู่ตรงหน้า!

เธอได้แต่ฟังอย่างเงิบเซียบ ฟังลีโอลาเล่าถึงตอนที่ได้เจอแอนเซลครั้งแรกจนถึงตอนที่โดนชาวยูทส์ไล่ล่า จากนั้นก็หลุดไปอยู่ในโลกต่างมิติ... และแล้วเรื่องราวก็กลับมาที่โลกมิตินี้อีกครั้ง ลีโอลาได้เจอนายเหนือหัวค้นพบว่านายเหนือหัวก็คือโคลอส

ยิ่งฟังสีหน้าเยียนเดี่ยวยิ่งเคร่งขรึม สุดท้ายลีโอลาก็เล่าเรื่องที่เพิ่งเกิดเมื่อครู่ออกมาจนหมด เรื่องที่เล่ามาอย่างยืดยาวนี้เป็นเวอร์ชันของโคซึเกือบทั้งหมด ไม่ใช่นิทานฉบับย่อที่เนื้อหาตกหล่นของลีโอลาเอง

แม้ลีโอลาจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันนี้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่เมื่อเขาเล่าถึงตอนที่โคลอสคาดว่าแอนเซลเป็นภาพลวงตา เป็นมังกรขาว

แปลงกายมา แม้จะพยายามชมแค่ไหนเสียงของเขาก็ยังคงสั่นเครืออย่าง
กลั่นไม่อยู่

พอเล่าจบลีโอลาก็ไม่พูดอะไรอีกเลย เขาไม่อยากพูด แต่อยากฟัง
เท่านั้น ฟังว่าอีกคนที่สนิทกับแอนเซลมากกว่าเขาจะพูดยังไง เธอจะบอกว่า
แอนเซลเป็นภาพลวงตามั้ย หรือจะเถียงเสียงแข็งว่าแอนเซลมีตัวตนจริง

ลีโอลาอดไม่ได้ที่จะหวังอยู่เจียบๆ ในใจว่าขอให้เป็นอย่างหลัง ถ้า
เยียนเตี้ยพูดอย่างแน่แน่ว่าแอนเซลมีตัวตนอยู่จริงอย่างแน่นอน งั้นเขาก็จะ
เชื่อต่อไปว่าแอนเซลก็คือแอนเซล หมอเทวดาช่างพูดและมีเมตตาคนนั้นจริงๆ...

"ข้าได้เจอท่านพี่ตอนอายุแปดขวบ"

เยียนเตี้ยกลับไม่รับหรือปฏิเสธ แต่เปลี่ยนมาตั้งตาเธอเล่าเรื่องตัวเอง
บ้าง

"ตอนนั้นท่านพี่ดูเหมือนคนอายุสี่สิบกว่าแล้ว ข้ามักจะนึกอยู่เสมอว่า
ท่านพี่สวยโดยธรรมชาติ จนเมื่อผ่านไปสิบกว่าปี เกือบสี่สิบปี หน้าตาของ
ท่านพี่ก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย"

จริงด้วยสิ! ลีโอลากำหนดแน่ แน่นเสียงจนเล็บที่ไม่ได้ยาวอะไรที่ม
เข้าไปในเนื้อ ทั้งรอยแดงลึกเอาไว้

เยียนเตี้ยคล้ายจะเห็นถึงความผิดปกติของลีโอลา เธอพูดอย่างหงุดหงิด
ว่า "ข้าฟังเจ้าจนจบแล้ว ตอนนี้ถึงตาเจ้าฟังข้าให้จบบ้าง! จันทร์สี่เงิน!"

ลีโอลาได้ยินประโยคนี้ก็พยายามชมอารมณ์ในใจให้สงบลงอย่าง
สุดกำลัง กำปั้นจึงค่อยๆ คลายออกอีกครั้ง

เยียนเตี้ยเล่าเรื่องราวในวัยเด็กอีกครั้ง เล่าถึงช่วงเวลาที่เขาได้ใกล้ชิด
กับแอนเซล...

"ตอนนั้นข้าเป็นโรคประหลาด เป็นโรคที่แม่อาจารย์ของข้าให้หมอ
ทุกคนมารักษาแล้วก็ยังรักษาไม่หาย ทุกคนในสำนักกลายเป็นเกือบหมดหวัง
กับข้าไปแล้ว และก็ไม่สอนวรยุทธ์ข้าแล้วด้วย แค่นี้ข้าทำอะไรที่อยากทำ
รอวันตายอย่างสงบไปแบบนั้น

แต่ข้าก็ยังอยากเรียนวรยุทธ์เหลือเกิน ข้ามักจะนั่งข้างๆ มองดูศิษย์พี่

30 Kill No More พันธสัญญา ลำ สังกาส 5

ศิษย์ห้องในสำนักฝึกวรยุทธ์อย่างเงียบๆ

จนกระทั่งวันนั้น เมื่อข้าตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็รู้สึกประหลาดมาก ในอกว่างเปล่าไปหมด แต่สติยังดีเยี่ยมอยู่...ตอนนั้นข้าเข้าใจแล้วว่าวันนั้นคงเป็นวันตายของข้า ดังนั้นจึงไม่ได้ไปดูคนอื่นฝึกยุทธ์ แต่คิดว่าอาจารย์นับว่าดีต่อข้าไม่น้อย อย่าสร้างคามยุ่งยากให้ท่านหลังจากข้าตายแล้วดีกว่า

ข้าเดินไปที่หน้าผาบนยอดเขาคนเดียว คิดจะกระโดดลงไปเพื่อยุติเรื่องราวทุกอย่าง ข้าก้าวไปบนขอบผาแล้วด้วยข้า!"

เยียนเตี้ยพูดถึงตรงนี้ก็อดระบายนัยมิได้

...

"หยุดนะ! ข้าบอกให้เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้น ฟังไม่ออกหรือไง!"

ข้าเหนื่อยๆ ยกไปครึ่งหนึ่งแล้ว ร่างโอนเอนไปตามแรงลมบนหน้าผาประหนึ่งว่าที่สายป่านขาด แต่ตอนนั้นเองก็มีคนตะโกนห้ามเยียนเตี้ยไว้ แถมยังตะโกนด้วยวิธีประหลาดๆ อีก ทำเอาเธออดหันไปมองไม่ได้ว่าใครกันนะที่ตะโกนห้ามเธอไว้

พอหันกลับไป ร่างบอบบางร่างหนึ่งก็กระโจนเข้ามา ไม่แค่คว้าเยียนเตี้ยออกจากหน้าผา แถมยังกอดเธอไว้แน่น กอดแน่นจนเธอเจ็บ แต่เธอกลับไม่ยอมให้คนผู้นั้นปล่อยมือ...เขาช่างอบอุ่นเสียจริง! อบอุ่นจนทำให้คนที่กระทั่งจะตายก็ยังไม่ร้องไห้อย่างเธอร้องไห้ออกมาในตอนนั้น เขาอุ้มเธอเดินไปไกลมากกว่าจะปล่อยลงได้ จากนั้นก็เช็ดน้ำตาให้พลงพูดจาปลอบโยน

มาตอนนี้เยียนเตี้ยถึงได้เห็นชัดๆ ว่าคนตรงหน้าเป็นผู้หญิง เป็นผู้หญิงพิเศษที่ขอเพียงได้เห็นแค่ครั้งเดียวก็ไม่มีใครลืมผมยาวสีนวลทองนั้นได้

"เจ้าเพิงตัวแค่นี้ ทำไม่ถึงคิดอยากตายซะแล้วละ"

"เพราะข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว" เยียนเตี้ยร้องไห้ออกมา จนถึงตอนนั้นในที่สุดก็ได้รับรู้ถึงความน่ากลัวของความตาย เธอไม่ได้อยากตายเลยสักนิดแต่กลับต้องตาย เพื่อหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวดที่ต้องรอความตายอยู่ทุกลมหายใจ เธอได้แต่เลือกที่จะตายไปก่อน!

หญิงผู้มีผมยาวสีนวลทองมองดูเธอ พุดยิ้มๆ ว่า "ข้าชื่อแอนเซล เจ้าต้องจำชื่อข้าไว้นะ! ต่อหน้าแอนเซล ไม่มีใครตายได้หรอก"

...

"คำประกาศอันฮึกหาญนี้แหละที่ทำให้ข้าตามท่านพี่ไปอย่างเต็มใจ แล้วข้าก็ไม่ตายจริงๆ ชะด้วย"

เยียนเตี้ยหันมาพูดกับลีโอลาอย่างเฉียบขาดว่า "ตอนนี้เจ้าบอกข้าชีวภาพลวงตาช่วยชีวิตข้าไว้จ้ะหรือ แล้วก็ยังมีชีวิตเจ้าด้วย ก่อนได้พบท่านพี่เจ้าไม่ใช่คนด้วยซ้ำไป เจ้าไม่มีหัวใจ ไม่มีชีวิต ถ้าแอนเซลเป็นภาพลวงตา เจ้าคิดว่าของที่ไม่มีชีวิตจะสามารถให้ชีวิตกับคนอื่นได้จ้ะหรือ"

ลีโอลาอึ้ง หันไปมองเยียนเตี้ย ลีหน้าฉายแววประหลาดออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

แววประหลาดนี้ทำให้เยียนเตี้ยใจอ่อน เธอถอนหายใจพูดว่า "ระยะเวลาที่เจ้าได้หัวใจมามันสั้นเกินไป หัวใจของเจ้าจึงอ่อนแอเหลือเกิน ทานทนการทดสอบได้ไม่ได้เลย"

เธอเกลี้ยกล่อมอย่างหวังดีว่า "แต่ลองคิดดูสิ จันทรสีเงิน หวนนึกถึงแต่ละช่วงเวลาที่เจ้าเคยได้อยู่กับท่านพี่ นึกถึงแต่ละสีหน้าอารมณ์ของนางแต่ละประโยค แต่ละท่วงท่า นั่นเป็นสิ่งที่ภาพลวงตาสามารถทำได้จ้ะหรือ"

เมื่อเยียนเตี้ยพูดเช่นนี้ภาพเจ้าของเส้นผมยาวสีนวลทองที่พูดมากชอบหัวร่อต่อกระซิก มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นจนล้นก็กลับมาพูดขึ้นในหัวลีโอลาอีกครั้ง เขารื้อร่นเล็กน้อยที่จะค้นหาคำอธิบาย "ตะ...แต่ที่โคลอสพูดเรื่องมังกรขาว..."

"ข้าไม่รู้" เยียนเตี้ยตอบตรงๆ แต่ก็เสริมต่อว่า "เรื่องมักจะมีคำตอบของมันเองนั่นแหละ ขอแค่หาท่านพี่พบ ความจริงทุกอย่างก็จะกระจ่างเอง ข้าเชื่อว่าพี่แอนเซลที่มอบชีวิตให้แก่เราสองคนต้องมีตัวตนอยู่แน่!"

มาหาข้า มาหาข้า

ลีโอลาล้มหลังไปเห็นสร้อยไม้กางเขนมังกรบนคอเยียนเตี้ยกำลังกะพริบแสงสีขาวย่างรวดเร็วราวกับร้อนใจยิ่ง เขาอดวางมือลงบนสร้อย

38 Kill No More พันธสัญญา ล่า สังกาส 5

ไม่กางเขนมังกรไม่ได้ แสงนีบอห์นเสลมอมา แต่สภาพจิตใจของเขาต่างหาก
ที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นจึงรู้สึกว่าคุณสมบัติแตกต่างกัน

ข้าจะเชื่อเจ้า แอนเซล ข้าจะเชื่อเจ้า...

ลีโอลาลูบสร้อยอย่างแผ่วเบา

"อย่าว่าข้าอย่างงู้อย่างงูเลยนะ แต่มีเจ้ากำลังวางอยู่บนหน้าอกข้า"
เยียนเตี้ยเตือนด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง "ข้าเป็นผู้หญิง เจ้าเป็นผู้ชาย ผู้ชาย
ไม่ควรชี้ิ้วลูบหน้าอกผู้หญิง ข้อนี้ต่อให้เป็นก้อนน้ำแข็งอย่างเจ้าก็คงจะรู้มั้ง"
"โทษที..."

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)